

Gabriel Tomàs Rosselló,

o l'empresari engrescador

Miquel Sbert i Barceló

No s'ha de pensar que el públic que es perd a una localitat d'on hi desapareix la sala cinematogràfica passi a engrossar el taquillaatge de la capital o poblacions properes. Millor s'ha d'acceptar que un percentatge molt alt es perd per a sempre com a espectador d'una pantalla de cinema.

Segons René Bonnell, és primordial, a l'hora d'evitar aquesta creixent desertització-concentració de locals, l'existència d'un empresari, animador socio-cultural, que contribueixi a incrementar la freqüentació mitjançant una informació més profunda del producte, adaptant els preus fins on sigui possible, i, sobretot, fomentant la participació del públic.

Aquest empresari, que està fora de les coordenades habituals, que sembla més fruit de la utopia existeix aquí i ara. Es diu Biel Tomàs Rosselló (Llucmajor, 1963) i és ja la quarta generació de la mateixa família que ininterrompudament, des de 1913 ha regentat el *Recreatiu de Llucmajor*, un local on no hi manca res.

La seva dinàmica activitat no es limita al cinema. En lloc d'engrossar les files de joves que busquen treballar per compte d'altri, juntament amb altres joves, ha organitzat un taller de disseny i estampació, dit *Plaça 18*, ubicat al novell polígon del seu poble, ha rebut de l'Obra Cultural Balear el premi "Bartomeu Rosselló-

Pòrcel" per la seva contribució a l'animació en el camp cultural i a la normalització lingüística, ha realitzat diversos curtsmetratges avantguardistes, n'ha editat algun d'històric i, ara, està realitzant un llargmetratge.

Programa per a la seva parròquia, entre d'altres activitats, recitals, mostres de curtsmetratges, monogràfics, sessions de teatre, cicles de cine i tertúlia, programes gratuïts, o celebracions d'aniversaris de cine, tot complementat amb regals de camisetes i begudes, passis gratuïts, o abonaments de descompte.

Per carnaval, o quan té una pel·lícula adient, o quan en té una condemnada al badall o a l'ostracisme, organitza una festa amb disfresses de pinyol vermell - més propi d'un Londres o un Dublín - en què el que menys compta és el que passa a la pantalla.

L'any passat va dur l'espectacle interactiu de *The horror picture show* en què tothom anava disfressat ad hoc. Un rebombori semblant va fer amb el meravellós *Dràcula* de Ford Coppola o amb *Torrente* en què els espectadors anaven *apatrullando la ciudad*, fent successives aturades per tal de beure als bars marcats al programa. Amb aquesta alegria es va treure de sobre *El*

tiempo de la felicidad, organitzant una festa hippy, o les *Spice girls* anunciant-les com *la pel·lícula més horrosa del món...* i va omplir.

Ara mateix està preparant una afalagadora sessió amb repartiment de premis entre els espectadors més fidels. Si això no és entendre el *show business*...

Ja es veu per la seva singular sinopsi curricular que ens trobam amb un personatge que, si bé per un costat deixa volar la seva imaginació, per l'altre, manté ben a terra els peus. Aquí el que ens interessa és la seva incansable activitat per fer anar la gent al cine, començant per les exposicions, a l'entrada del seu local, de cartellistes com Jano, Zulueta, Mac o Soligó, de temes cinètics com els vampirs, Tarzan o el mexicà Santo, de fotos de cinema, o de programes de mà, aquest darrer estiu.

